Číslo jednací: 50T 6/2013 - 239

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 20.9.2013 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Renaty Gilové a přísedících PhDr. Vlasty Ševčíkové a Janiny Tomanové **t a k t o :**

Obžalovaný

Aleš O . ,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx,

j e v i n e n ,

ž e

v přesně nezjištěné době nejméně od podzimu roku 2011 do poloviny měsíce července roku 2012 v xxx, na ul. xxx, v bytě, který obýval společně s poškozenou nezletilou T. K., nar. xxx, v době, kdy matka nezletilé byla v práci, v zájmu uspokojení svých vlastních sexuálních potřeb, využívaje svého postavení v rodině, kdy se jako otčím nezletilé podílel na její výchově, vědom si možného negativního dopadu svého jednání na její další vývoj, zejména v oblasti sexuální, a vědom si jejího nízkého věku, tuto přes její slovní odpor, spočívající v opakovaném projevení slovního nesouhlasu a fyzický odpor vyjádřený obranou proti jeho snahám vtáhnout ji do ložnice, ji opakovaně, téměř denně, vtáhl či odnesl do ložnice bytu,

kterou uzamkl, obnažil se od pasu dolů a nezletilou poté mimo jiné držením hlavy nutil, aby jej uspokojovala orálně sáním jeho pohlavního údu až do vyvrcholení, nebo ji nutil, aby mu stimulovala jeho pohlavní úd svou rukou až do vyvrcholení na prsa nezletilé, nezletilou svlékal a na posteli jí roztahoval nohy a osahával či lízal její přirození, přičemž jí tvrdil, že pokud vše řekne své matce, tato jí nebude věřit a nezletilá vzhledem ke svému nízkému věku nebyla schopna se jeho praktikám účinně bránit, a tímto jednáním způsobil poškozené nezletilé T. K. posttraumatickou stresovou poruchu, která do 28.2.2013 neodezněla,

t e d y

jednak

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, spáchal uvedený čin jiným pohlavním stykem, provedeným způsobem srovnatelným se souloží, spáchal tento čin na dítěti mladším patnácti let a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

jednak

úmyslně ohrozil rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že ho sváděl k nemravnému životu, závažným způsobem porušil svou povinnost o ně pečovat, spáchal uvedený čin ze zavrženíhodné pohnutky a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu,

č í m ž s p á c h a l

jednak

zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), písm. c) trestního zákoníku,

jednak

přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), písm. d), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen zaplatit** na náhradu škody poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně se sídlem Ostrava - Vítkovice, ul. Jeremenkova 11, částku ve výši **14.440 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Na základě výsledků dokazování provedeného v rámci hlavního líčení soud zjistil a vzal za prokázaný následující skutkový děj:

Obžalovaný Aleš O. udržoval vztah se svou družkou Petrou K. několik let, přičemž nejméně od roku 2009 s ní a jejími dvěma nezletilými dětmi T. K., nar. xxx, a V. K., nar. xxx, žil ve společné domácnosti zprvu v bytě č. xxx na ul. xxx, později od září 2011 v bytě na ul. xxx v xxx a podílel se na výchově obou dětí. Ač dobře znal skutečný věk poškozené nezl. T. K. a byl si vědom i svých povinností plynoucích mu ze závazků, které převzal od matky nezletilé, zahrnující mimo jiné rovněž péči o citový a mravní vývoj dívky, vědom si možného negativního dopadu svého jednání na její další vývoj, zejména v oblasti sexuální, v přesně nezjištěné době nejméně od podzimu roku 2011 do poloviny měsíce července roku 2012 v posledně uvedeném bydlišti, v době, kdy matka nezletilé byla v práci, v zájmu uspokojení svých vlastních sexuálních potřeb, využívaje svého postavení v rodině, kdy se jako otčím nezletilé podílel na její výchově, tuto přes její slovní odpor, spočívající v opakovaném projevení slovního nesouhlasu a fyzický odpor vyjádřený obranou proti jeho snahám vtáhnout ji do ložnice, tuto opakovaně, téměř denně, vtáhl či odnesl do ložnice bytu, kterou uzamkl, obnažil se od pasu dolů a nezletilou poté mimo jiné držením hlavy nutil, aby jej uspokojovala orálně sáním jeho pohlavního údu až do vyvrcholení, nebo ji nutil, aby mu stimulovala jeho pohlavní úd svou rukou až do vyvrcholení na prsa nezletilé, nezletilou svlékal a na posteli jí roztahoval nohy a osahával či lízal její přirození, přičemž jí tvrdil, že pokud vše řekne své matce, tato jí nebude věřit a nezletilá vzhledem ke svému nízkému věku nebyla schopna se jeho praktikám účinně bránit, a tímto jednáním způsobil poškozené nezl. T. K. posttraumatickou stresovou poruchu, která do 28.2.2013 neodezněla.

Obžalovaný Aleš O. v přípravném řízení dne 12.4.2013 využil svého zákonného práva, plynoucího mu z ustanovení 33 odst. 1 tr. řádu, a nevypovídal. Teprve s odstupem času v rámci hlavního líčení své stanovisko přehodnotil, rozhodl se vypovídat a žalovanou trestnou činnost rozhodně popřel. Tvrdí, že nic z toho, co je mu kladeno za vinu, se nezakládá na pravdě. Nezletilou T. K. rozhodně v nepřítomnosti její matky netahal do ložnice, nesvlékal ji, nezavíral se s ní v ložnici a nenutil ji k orálnímu sexu či jiným sexuálním praktikám, k ničemu takovému nikdy nedošlo. Žádné intimní kontakty s ní neměl vyjma případu, kdy se nezletilá T. s ním chtěla pomazlit. Dělo se tak často i v přítomnosti její matky. V těchto situacích ji například pohladil, lechtal apod. Obžalovaný připustil, že se stávalo, že nezletilá T. za ním sama přišla do ložnice i v nepřítomnosti její matky s tím, že nechce sama spát v dětském pokoji, když její bratr V. byl u prarodičů, párkrát takto s ním v ložnici spala, pak ale řekl, že se to nehodí a spala na sedačce v obýváku. Tvrdí, že údajně její matka o tom věděla. Rozhodně nikdy nezakazoval nezletilému V. K., aby šel za nimi do ložnice, když tam s ním byla poškozená. Nikdy se před ním nevyjadřoval, že si to nepřeje, do ložnice byly dveře vždy otevřené. Obžalovaný připustil, že občas mu družka Petra K. sdělila, že se to nehodí, aby

nezl. T. spala s ním v ložnici, on s tím souhlasil, údajně to také odmítal, protože se mu poškozená již jevila jako velká slečna a měla by skutečně spát v dětském pokoji. Poškozená se však chtěla mazlit, vnucovala se, když to odmítl, byla uražená a nebavila se s ním. Uvádí, že poškozenou nikdy nefotil nahou. Připustil toliko, že s jejím svolením chodil někdy do koupelny v době, kdy se nezl. T. koupala, aby se oholil. Nic jiného v tom nebylo. Neví, proč poškozená tvrdí takové věci, které jsou uvedeny v obžalobě. Nikdy se před ním nezmiňovala, že si nepřeje, aby žil s jejich matkou a společně s nimi bydlel. Občas měli spolu nějaká nedorozumění, ta se však týkala především jejího přístupu k učení a chování, kdy se stávalo, že mu lhala nebo přinesla nějaké poznámky ze školy týkající se vyrušování, zapomínání školních pomůcek apod. Když v roce 2008 začal žít s Petrou K. ve společné domácnosti, snažil se jejím dětem nahradit otce, učil se s nimi, chtěl, aby trávily volný čas užitečně a smysluplně, věnoval se jim, chodil s nimi na hory, na hokej apod. Z výpovědi obžalovaného dále plyne, že zprvu bydleli s družkou a jejími dětmi ve stejném domě jak družčini rodiče, konkrétně v bytě na ul. xxx v xxx, a děti se často zdržovaly u prarodičů. V polovině září 2011 se přestěhovali do bytu na ul. xxx. Družka Petra K. byla většinou v práci, protože pracovala jako ošetřovatelka v xxx na střídavé směny i o víkendech, proto se v péči o děti střídali. On měl problémy se zaměstnáním, opakovaně byl veden jako nezaměstnaný na úřadu práce. V roce 2011 naposledy pracoval od června do prosince jako tesař, pak byl až do srpna 2012 nezaměstnaný. Koncem srpna nastoupil jako stavební dělník ve spol. xxx. Když byl nezaměstnaný, věnoval se více dětem. Od jara 2012 nezl. T. přicházela více do puberty a nechtěla se již zúčastňovat společných aktivit, proto více jezdil na hory a chodil na hokej s jejím bratrem. Jeho vztah k nezl. T. se však nijak významněji nezměnil. S družkou Petrou K. žil v družském poměru do srpna 2012. Dne 11.8. 2012 totiž přišla za ním družka a její rodiče s tím, že nezletilá T. ho nemá ráda a sexuálně ji zneužívá. Uváděli, že ji měl osahávat, nutit k orálnímu sexu, což popřel. Vykázali ho z bytu a pro případ, že tak neučiní, mu vyhrožovali policií, on však nepotřeboval, aby ho někdo tahal po policii, tak uposlechl jejich výzvy, vzal si pár věcí, vrátil klíče od bytu a odešel. Toho dne neměl nic vypito, nebyl ani ovlivněn žádnými léky. Děti u popisované situace nebyly přítomny. Pak byl v bytě ještě 2x pro věci, ale s nezletilou T. se již neviděl. Obžalovaný dále uvádí, že již údajně v měsíci květnu, červnu 2012 cítil, že v soužití s družkou Petrou K. něco neklape, vzájemně se odcizují, nerozumí si, proto navrhl, že by bylo nejlépe, aby se rozešli, ale družka si to nepřála, nechtěla, aby ji nechal s dětmi samotnou. I v té době spolu stále intimně žili. V této souvislosti obžalovaný uvádí, že mu zejména nevyhovovala stálá ingerence rodičů družky do jejich života. Cokoliv udělal, bylo špatně, nelíbilo se jim, jak vychovával děti, oni děti rozmazlovali, s čímž on nesouhlasil. Až dne 11.8. 2012 se rovněž měl dovědět, že družka si vzala půjčku ve výši 50.000 Kč. Když se v dřívější době ptal, odkud má peníze, tvrdila mu, že jí bývalý manžel zaplatil část dlužného výživného. V tomto směru je však výpověď obžalovaného rozporuplná, neboť zároveň připouští, že již v měsíci červnu 2012 chodili k nim nějací lidé z Providentu a musel družku zapírat, že není doma, stejně tak měli věřitelé kontaktovat jeho matku. V souvislosti s posledně uvedeným je však třeba poznamenat, že tyto poznatky zásadnějším způsobem nesouvisí s žalovanou trestnou činností, spíše dokreslují následná jednání mezi obžalovaným a jeho družkou Petrou K. o vzájemném majetkovém vypořádání.

Obžalovaný je z protiprávního jednání usvědčován především výpovědí **poškozené nezletilé T. K.** z přípravného řízení. Výslech byl proveden dne 16.1.2013 postupem dle § 158a tr. řádu jako neodkladný úkon vzhledem k tomu, že se jednalo o osobu mladší 15 let, která jako jediná byla schopna detailně popsat průběh vyšetřované události a sdělit rozhodující poznatky, tvořící podklad pro zahájení trestního stíhání, přičemž hrozilo, že by její výpověď mohla být v následné době ovlivněna. Výslech se uskutečnil ve specializované výslechové místnosti dětského centra Domeček v Ostravě-Zábřehu za účasti psycholožky

tohoto centra PhDr. Olgy I., tedy osoby mající zkušenosti s výchovou dětí, jakož i státní zástupkyně, soudkyně a opatrovnice nezletilé Bc. Evy K., pracovnice Magistrátu města Havířov, odboru sociálních věcí, oddělení sociálně právní ochrany dětí. Jelikož se jedná o poškozenou nyní ve věku nepatrně převyšujícím xxx let, která byla vyslýchána o okolnostech, jejichž oživování v paměti by vzhledem k jejímu věku a řešené problematice mohlo dle názoru soudu nepříznivě ovlivňovat její další duševní i mravní vývoj, což je podporováno i závěry znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, které ze znaleckého hlediska považují za naprosto nevhodné, aby nezletilá poškozená byla opětovně vyslýchána před soudem, neboť ve vztahu k vyšetřované události prožila psychotrauma, které dosud neodeznělo a opakovaný výslech byl mohl vést k prohloubení jejího psychotraumatu, nebylo v rámci hlavního líčení přistoupeno k opětovnému výslechu poškozené a za použití ustanovení § 102 odst. 2 tr. řádu byla její výpověď z přípravného řízení k důkazu přečtena, resp. byl přehrán obrazový a zvukový záznam pořízený o výslechu. Z výpovědi poškozené korespondující jejím vyjadřovacím schopnostem plyne, že obžalovaný Aleš O. byl mamčin přítel, bylo jí xxx nebo xxx let, když se k nim nastěhoval. Obžalovanému zprvu říkali s bratrem Aleši, potom chtěl, aby mu říkali tati. Ze začátku bydleli v bytě pod bytem babičky, později se přestěhovali do třípokojového bytu na ul. xxx v xxx. Jeden pokoj tam měla ona s bratrem, druhý - ložnici, měla mamka s obžalovaným a kromě toho tam byl ještě obývací pokoj. K dotazu, co se stalo, že se musel obžalovaný od nich odstěhovat, nejdříve stručně uvedla, že jí ubližoval. K výzvě vyslýchající, aby popsala, jak jí ubližoval, sdělila, že na ni šahal a nutil ji, ať ho uspokojí. To se začalo dít až v tom novém bytě, když ho zařídili, na podzim, chodila tehdy do xxx. třídě. Obžalovaný se s ní zprvu objímal, potom jí šahal na prsa a taky chodil do koupelny, kde ji fotil. O focení se zmínila matce, ta ho seřvala a řekla mu, ať to okamžitě odstraní. Objímání a osahávání ze strany obžalovaného jí nebylo příjemné, říkala mu, že nechce, aby to dělal, on s tím ale nepřestal, uváděl, že se s ní chce jenom tak pomazlit. Mamka ani bratr u toho nebyli přítomni. Objímání a osahávání se opakovalo téměř denně, když matka byla v práci na odpolední nebo noční směně. Z výpovědi svědkyně soud dále zjistil, že když její matka byla na noční, obžalovaný si ji přitáhl do ložnice, tam zamknul a musela ho uspokojovat. Z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že vypovídat o prožitých událostech není pro svědkyni lehké, o čemž svědčí i její průvodní reakce v posledně popisovaném případě, například hluboký vzdech apod. Na další výzvy vyslýchajících následně svědkyně popsala, že to musela obžalovanému dělat pusou a ještě rukou. Zdůraznila, že do ložnice s obžalovaným skutečně nechtěla jít, on ji tam zatáhl, ač se bránila a někdy ji tam i odnesl. Bratr byl v té době u babičky nebo se zavřel v pokojíčku. V ložnici po ní chtěl obžalovaný, ať mu to dělá pusou, svlékl se, ukazoval jí, jak mu to má dělat. Když odmítala, řekl jí, že to tak prostě bude. Svlékl si pouze spodní část těla. Potom, když to udělala, jí svlékl tričko, chtěl prsa, aby jí tam dal to bílé z toho přirození. Když říkala, že ne, trval na tom, že jo. Potom jí prsa utíral. Obžalovaný jí říkal, co má dělat, když mu to dělala, tak musela klečet a když on to dělal jí, tak musela ležet. Poslouchala ho, protože z něho měla strach. Strach měla i z toho důvodu, že zamknul a klíček si vzal k sobě. Když obžalovanému řekla, že to vše poví matce, odpověděl, že í matka stejně nebude věřit, že bude věřit jemu. Když v roce 2012 jela na tábor, tak mu opět sdělila, že to poví matce, obžalovaný jí na to odpověděl, aby za ním s takovými věcmi nechodila a poté po návratu z tábora mamce skutečně řekla, co jí obžalovaný dělá, ta ji odvedla k babičce a potom ho vyhodili z bytu. K dalšímu dotazu svědkyně upřesnila, že popisovaného jednání se obžalovaný dopouštěl po přestěhování do nového bytu od podzimu téměř každý den až do jejich xxx let. xxx let měla o prázdninách před tím, než odjela na výše zmíněný tábor. Mamince se o tom, co prožívá, nesvěřila, protože se skutečně bála, obžalovaný jí zdůrazňoval, že jí nebude věřit, že bude dostávat zaracha apod. Svěřila se proto až kamarádce na táboře, která jí řekla, že to mamce má skutečně říct, a po návratu z tábora tak učinila. Co po ní obžalovaný chce, chápala, protože to zrovna probírali

ve škole. Z televize věděla, že děti můžou být zneužité. Také jí říkal, že to nesmí nikomu říct, že by jí stejně nikdo nevěřil. Navíc svědkyně k dalším dotazům dodala, že obžalovaný jí šahal rovněž mezi nohy, když ji vysvlékl, pusou jí to dělal, bylo jí to nepříjemné. Obžalovaný se před matkou choval k ní vždycky hezky, ale když někde odešla, tak se choval výše uvedeným způsobem. Poté, když se matce svěřila, ta kontaktovala babičku s dědou a oni obžalovaného z bytu vyhodili. Zprvu říkal, že to není pravda, ale potom se vlastně přiznal, že s ní něco dělal. Zda to její matka chtěla jít říct hned na policii, neví, byla ve stresu. V neposlední řadě svědkyně potvrdila, že v prosinci spolykala kvůli obžalovaného prášky, protože se jí vracely vzpomínky, jak stál večer u její postele a něco si tam dělal, uspokojoval se. Nechtěla už na to myslet. Po užití prášků jí bylo špatně. Následně během jízdy v autobuse řekla vedoucímu Lubošovi ze střediska volného času, kde docházela, že si vzala prášky a on někoho poslal, aby s ní šel domů. V závěru ve své výpovědi se svědkyně zmínila, že snad v jednom případě ji s obžalovaným v ložnici přistihl bratr V., přišel tam, protože něco po obžalovaném chtěl, viděl, že tam leží, ale obžalovaný ho ihned vyhodil a zamknul ložnici. Později bratrovi řekla, co se všechno stalo, ale prosila ho, aby to neříkal matce, že se chce ještě s někým poradit, co má dělat.

Soud vycházel dále z výpovědi **svědkyně Petry K.,** matky nezletilé poškozené, která v přípravném řízení i v rámci hlavního líčení potvrdila, že udržovala známost s obžalovaným Alešem O. asi od roku 2007. Od roku 2009 žili ve společné domácnosti i s jejími dvěma dětmi až do 11.8.2012. Zprvu bydleli cca dva roky v podnájmu v bytě na ul. xxx v xxx, dne 28.9.2011 se přestěhovali do bytu 3+1 na ul. xxx v xxx. V popisované době obžalovaný pracoval jako pomocný stavební dělník, pak přišel o práci, byl nějakou dobu nezaměstnaný, poté začal pracovat jako tesař, to již bylo v době po přestěhování na novou adresu. V prosinci 2011 zůstal doma, protože nebyla práce, a až do srpna 2012 byl opět nezaměstnaný. Soužití s obžalovaným se nevyznačovalo ničím neobvyklým. Děti mu říkaly taťko, on se k nim choval normálně, pomáhal jí s jejich výchovou a staral se o ně, když byla v zaměstnání. Děti bývaly rovněž často u rodičů svědkyně, což se obžalovanému nelíbilo. Stejně tak měl výhrady, že i ona tam často dochází. Od ledna 2012 svědkyně začala více pracovat na 12hodinové směny, obžalovaný byl v té době nezaměstnaný, a proto se o děti více staral. V bytě na ul. xxx nebyly pokoje uzamykatelné, obžalovaný vytáhl zámky i z koupelny a WC. Jediný pokoj, který se dal zamknout, byla ložnice, do které obžalovaný zakoupil zvláštní zámek, ona s obžalovaným se tam ale nikdy nezamykali. Z výpovědi svědkyně dále plyne, že začátkem roku 2012 se obžalovaný více bavil s dcerou T. než se synem V., dívali se spolu na televizi apod. Ona byla ráda, že k sobě našli cestu. Později na novém bytě si jí dcera stěžovala, že obžalovaný jí vešel do koupelny a nahou fotil, což obžalovaný připustil, fotku neviděla, ale vyzvala ho, aby ji ihned vymazal. Následně v červnu nebo červenci 2012 obžalovaný dceru T. začal od sebe jakoby odhánět a více se bavil se synem V. Na přelomu července a srpna jela dcera do tábora a po návratu 11.8.2012 jí v pokoji mezi čtyřma očima požádala, aby obžalovaného poslala pryč z jejich domácnosti. Když jí vysvětlovala, že to není jednoduché a naléhala na ni, ať řekne, proč si to přeje, po několikerém naléhání uvedla, že obžalovaný na ni šahá a dotýká se jí i tam dole. Takto zjistila, že obžalovaný měl dceru osahávat na prsou i mezi nohama. Dcera jí to opakovaně potvrdila a bylo vidět, že jí to není příjemné, že má strach. Ji samotnou tato informace šokovala. Obžalovaný byl sice v té době doma, ale nic mu neřekla a odešla i s dcerou ke svým rodičům poradit se, co má dělat. Syn byl tehdy už u nich. Cestou jí dcera ujišťovala, že vše je skutečně pravda, že to řekla i V., ještě než odjela na tábor, ale zároveň jej žádala, aby to nikomu neříkal a on jí to slíbil. Zřejmě proto jí syn nic neřekl. Potom, když celá záležitost vyšla najevo, jí syn potvrdil, že obžalovaný se skutečně zamykal s dcerou v ložnici a ta se mu svěřila, že ji tam měl osahávat. S odstupem času dále k věci uvedl, že slyšel sestru plakat v ložnici, že se tam chtěl jít podívat, ale dveře

do ložnice byly uzamčené a obžalovaný mu přikázal, aby šel spát. Svědkyně zdůraznila, že k popisovanému jednání mělo docházet, když měla noční směny, přičemž v roce 2012 je měla velmi často. Výše zmíněného dne řešila společně s rodiči, co má dělat a dospěli k závěru, že obžalovaný se musí z bytu okamžitě odstěhovat. Děti tehdy nechali v bytě rodičů a s otcem a matkou jeli za obžalovaným řešit vzniklou situaci. Ptala se ho, zda jí skutečně zneužíval dceru, on to sice popřel, ale takovým způsobem, že byla přesvědčena, že to udělal. Byl zjevně zaskočený. Ten den se už o tom dál nebavili, sbalil si věci a odešel ke svým rodičům. Když si za 2 dny přišel se svými rodiči pro další věci, opět se ho ptala, proč to udělal, na což jí odpověděl, že nemohl spát, že bral prášky na spaní, že se přepráškoval a T. něco takového udělal, protože byl mimo. Blíže to nerozebíral. Již tehdy zneužívání dcery chtěla nahlásit na policii, ale ona si to nepřála, plakala, nechtěla být v televizi, uváděla, že to pro ni bude velká ostuda a taky měla strach, že se jí bude obžalovaný mstít, proto se rozhodli, že to hlásit nebudou. S dcerou nebyla tehdy ani u lékaře, protože jí tvrdila, že s obžalovaným neměla pohlavní styk, že ji jen osahával a musela ho orálně uspokojovat. S odstupem času, v období od srpna do prosince, než došlo k události, kdy dcera spolykala prášky a skončila na oddělení JIP v Nemocnici Havířov, se od ní dověděla, že obžalovaný jí to dělal taky orálně. V prosinci pak měla dcera T. vidět ve městě otce od obžalovaného, bála se, utekla domů a snědla celé plato Paralenu. Rodiče jí volali do práce, že dceři je špatně a je v nemocnici. Ta ji potom k tomu řekla, že byla ve středisku volného času xxx, bolela ji hlava, tak si brala jeden prášek za druhým, až snědla celých 10 tablet. Uváděla, že už tu nechce být za to všechno, co se stalo. Na základě těchto událostí se rozhodla, že to oznámí na policii. Dcera ani tehdy si to nepřála, bála se, že jí nikdo neuvěří a zůstane sama, měla z toho velké trauma. U hlavního líčení svědkyně doplnila, že po hospitalizaci v nemocnici byla s dcerou na doporučení dětské lékařky u psycholožky PhDr. T., navštívili ji celkem asi 3x, vždy na pozvání, naposledy před prázdninami v roce 2013. Jinak s dcerou docházela pravidelně ke knězi, kterému se zpovídá. Dcera se stále bála, že jí obžalovaný ublíží za to, že řekla, co se stalo. Svědkyně zdůraznila, že své dceři věří, cítila to i jako matka z jejího chování v následné době, prožila s ní bezesné noci, dcera se několik měsíců bála sama spát v pokoji, budila se a křičela v noci ze spaní, byla tišší než obvykle apod. Dále uvedla, že v listopadu 2012 jí obžalovaný každý pátek, když se napil v hospodě, chodil zvonit na zvonek v nočních hodinách, dceři to ani neříkala, protože by se okamžitě rozklepala. Svědkyně připustila, že dcera obdobně, jak řada jiných dětí, někdy drobně zalhala nebo například zatajila špatnou známku apod. V zásadních věcech u ní lhaní nikdy nezaznamenala. Dcera nikdy nespala s ní a obžalovaným v ložnici, ani se toho nedožadovala, děti měly svůj pokoj a postele. Pokud obžalovaný uvádí něco jiného, není to pravda. Svědkyně dále připustila, že když obžalovaný začal společně s nimi žít, dcera se s ním chtěla takzvaně pomazlit, brala ho jako náhradního otce, sedla si mu někdy na klín a objala ho. Pak jí vysvětlila, že se to nehodí. Rozhodně nevěděla o tom a nikdy nesouhlasila s tím, aby v její nepřítomnosti dcera spala v ložnici společně s obžalovaným. K osobě obžalovaného soud z její výpovědi zjistil, že v době jejich soužití jednou až 2x týdně chodil s kamarádem na pivo, vypil 4-5 piv, možná i více. Občas mu nosila prášky na spaní, Neurol, Diazepan, Hypnogen. Říkal, že ty prášky na spaní užívá každou noc. Doma alkohol ani jiné návykové látky neužíval. Do prosince 2011, kdy prodělala mimoděložní těhotenství, byl jejich sexuální život normální. Od začátku roku 2012 však mívali s obžalovaným pohlavní styk málo, jednou až 2x do měsíce, obžalovaný říkal, že je unavený, že se mu nechce. Když dcera T. odjela na tábor, byl obžalovaný v sexu aktivní. Divila se tomu a došlo jí to až ve chvíli, když se jí dcera svěřila. Jelikož obžalovaný nepracoval, vzala si půjčku 50.000 Kč, za to jeli společně na dovolenou a děti byly na táboře, také z toho splatila nějaké dluhy. Půjčku nyní splácí ona a její rodiče. Žádné jiné dluhy neměli. Když obžalovaný pracoval, podílel se na chodu domácnosti, ale když pracovat přestal, domácnost táhla sama. Obžalovaný jí pomáhal se vedením domácnosti, uvařil, uklidil, uměl vyprat i vyžehlit, snažil se jí pomáhat.

Do okruhu osob, jímž se poškozená T. K. svěřila, dále patří její bratr **nezletilý V. K.,** jehož výpověď z přípravného řízení soud rovněž za naplnění podmínek § 102 odst. 2 tr. řádu v průběhu hlavního líčení přečetl. Z výpovědi soud zjistil, že když obžalovaný začal bydlet s nimi, zprvu mu se sestrou říkali Aleši, ale postupně mu začali říkat taťko, sami to tak chtěli, on s tím souhlasil. Svědek nebyl schopen uvést, kdy se rodina přestěhovala do současného bydliště na ul. xxx, neví, do které třídy tehdy chodil. V novém bydlišti měli se sestrou T. společný pokoj a matka s obžalovaným měli rovněž vlastní pokoj. Obžalovaný se k nim choval vcelku normálně, trávili společně volný čas, když něco většího provedli, měli zaracha. Ze začátku měl raději sestru, ale později, když si myslel, že to někomu řekla, tedy to, že ji znásilnil, měl pocit, že má raději jeho. Z výpovědi jmenovaného dále plyne, že se stalo, že chtěl jít za obžalovaným do ložnice, protože mu chtěl něco říci, přičemž viděl, že tam je s ním sestra, leželi společně oblečeni na posteli a obžalovaný mu přikázal, aby odešel. Tehdy o tom intenzivněji nepřemýšlel, nevěděl, co tam dělali. Sestry se na to neptal, v té době se s ní ani moc nebavil. K popisované situaci došlo opakovaně, asi 3x. V jednom případě byl obžalovaný ještě venku z pokoje, sestra už byla v ložnici a obžalovaný mu řekl, že tam nemá chodit. Svědek dále potvrdil, že viděl rovněž obžalovaného, jak přišel večer za sestrou T. do jejich pokojíčku, skoro už spal, ale viděl, že ležel vedle ní na její posteli. Co se tam pak dělo, neviděl. Ke zmíněným situacím docházelo vždy, když matka nebyla doma. Byl sice zvědavý, co se tam mezi nimi děje, ale nikdy se neptal, protože se styděl. Matce se o tom také nikdy nezmínil, neboť mu to bylo tehdy v podstatě jedno, myslel si, že si tam třeba hrají nebo povídají. Nenapadlo ho tehdy, že by mezi obžalovaným a sestrou docházelo k něčemu nevhodnému, takto o tom nepřemýšlel, k tomu došlo až později. Sestra mu také jednou řekla, že jí obžalovaný fotil nahou ve vaně, tehdy mu matka měla říci dle sdělení sestry, že pokud se to ještě jednou stane, tak ho vyhodí. Někdy v roce 2012, dobu nebyl schopen blíže upřesnit, když byl se sestrou venku, tato se mu svěřila, že musela jít k obžalovanému do postele, že mu musela sahat na penis a potom mu ho musela kouřit. V této souvislosti vysvětlil, že má tím na mysli, že jí obžalovaný strkal penis do úst. Rovněž mu sestra sdělila, že jí sahal na prsa. Dále si vybavuje, že matka to pak šla říct babičce a dědovi, ti potom zavolali policii a obžalovaný se od nich odstěhoval. Se sestrou má takový vztah, že někdy to je dobré, někdy se nemusí. Sestra chodila do centra xxx a v této souvislosti si vybavuje, že jí jednou nějak měla bolet hlava a vzala si moc Ibalginu, ale nic bližšího o tom neví. Nyní je sestra jiná než předtím, skoro nic ji nebaví, nechce si s ním hrát. Z obžalovaného měl i před tím incidentem nepříjemný pocit, dle jeho názoru byl takový negativní.

Svědkyně Hildegarda K., babička poškozené, vypověděla, že když asi před pěti lety její dcera začala žít ve společné domácnosti s obžalovaným, vypadalo jejich soužití celkem dobře. Děti ho měly docela rády, časem mu začaly říkat tati. Postupem času se začaly objevovat finanční problémy, protože obžalovaný byl často bez práce a měl k práci laxní přístup. Zprvu bydleli v podnájmu v družstevním bytě na ul. xxx ve stejném domě jak ona s manželem, ale posléze se dcera musela odstěhovat do bytu na ul. xxx, kde do jejich soužití už moc neviděla. Obžalovaný dceru s dětmi začal v té době více izolovat a do jejich nového bydliště už ani moc nechodili. Dříve dceři dost pomáhali, když měla noční směny, děti přespávaly u nich a často k nim docházely. Pomáhali jim i finančně. Po přestěhování zjistili, že dcera dluží na nájemném za užívání bytu na ul. xxx, dluh za ni s manželem uhradili a taktéž spláceli i půjčku, kterou si vzala, když s obžalovaným jeli na dovolenou. Co se stalo vnučce T., se dověděla, až když se vrátila z tábora v srpnu 2012. Tehdy dcera přišla za nimi i s dětmi a řekla jim, že vnučka se měla svěřit na táboře nějaké kamarádce, že ji obžalovaný obtěžuje a ta jí řekla, že to okamžitě musí říct matce a řešit to, což učinila. Dcera s vnučkou jí ohledně celé záležitosti řekly, že ji měl obžalovaný zneužívat, nechtěly jí říct úplně všechno,

jen se zmínily, ať se nebojí, že to nebyl pohlavní styk. Vnučka to nechtěla řešit, říkala, že stačí, když obžalovaného z bytu jenom vyhodí. Bála se, že bude v televizi, říkala, že nechce být ani v novinách a nechce, aby o tom někdo věděl. Toho dne bez dětí jeli za obžalovaným a manžel ho vyzval, ať si sbalí věci a ihned z bytu odejde. Obžalovaný na vznesené obvinění neřekl nic, začal se balit a skutečně odešel. Z výpovědi svědkyně dále plyne, že ani později se obžalovaný k šetřené záležitosti nikdy přímo nevyjádřil. Pouze na popud svých rodičů se omluvil, jak se k nim choval. Jeho rodiče uváděli, že se chce omluvit i T., ale ta si to nepřála. Někdy v prosinci 2012 vnučka potkala obžalovaného venku, byla z toho špatná, vzala si doma nějaké tabletky, odjela do střediska volného času, kde odpoledne chodívala a tam je snědla. Až s odstupem času, když se vnučky opět ptala na to, co se mezi ní a obžalovaným stalo, se jí svěřila, že jí to měl dávat do pusy, chytil ji za hlavu a musela mu to kouřit. Rovněž uváděla, že chodil k její posteli, když spala a když se probudila, viděla, že má ruce v kalhotách. Obžalovaný jí říkal, ať spí, že se nic neděje. Dále měl též vnučce svým způsobem vyhrožovat a uvádět jí, že když někomu něco řekne, stejně jí nikdo nebude věřit, hlavně ne matka. O svých zážitcích s ní vnučka nechtěla mluvit, chtěla na vše zapomenout. Svědkyně dále vypověděla, že časem se ptala i vnuka V., jestli něco viděl, on říkal, že viděl, jak si obžalovaný vzal T. do ložnice, on tam chtěl jít také, že si budou hrát, ale obžalovaný ho vyhodil, ať jde spát. V jiném případě, když údajně chtěl jít za obžalovaným a sestrou do ložnice, byly dveře zamčené. Vnuk to však v té době bral tak, že obžalovaný se více věnuje T., že ji má více rád. Svědkyně si též zpětně uvědomila, že jí vnučka v období od ledna 2012 opakovaně snad 2x, 3x telefonovala v pozdních nočních hodinách kolem 22.30 až 23.00 hod., uváděla, že nemůže usnout, že jí je smutno a chtěla, ať si s ní povídá. Bylo to vždy v době, kdy dcera měla noční směnu. Tehdy jí říkala, že nemůže tak pozdě volat a ona s tím pak přestala. Nyní si vyčítá, že těmto telefonátům nevěnovala větší pozornost a vnučce nějak nepomohla. V té době ji ale vůbec nenapadlo, že by se obžalovaný mohl něčeho takového dopouštět. Před tím, než vše vyšlo najevo, to je před 11.8.2012, jí přišla vnučka trochu zamlklá, jednou jí řekla, že má tajemství, ale nesmí to říct, ona se domnívala, že se jedná o takové ty holčičí záležitosti, například, že se jí líbí nějaký chlapec, nepřikládala tomu větší váhu. Po předávkování léky vnučka málo komunikovala, často se dívala jen tak do prázdna. Jednou se před ní zmínila, že to bylo hrozné.

Další ze slyšených **svědků Jiří K.** uvedl, že dcera žila po rozvodu pár let sama s dvěma dětmi. V roce 2007 nebo 2008 se seznámila s obžalovaným Alešem O. a posléze začali společně bydlet ve stejném domě, jak on s manželkou, v bytě o poschodí níž. Ze začátku tomuto vztahu dával určitou naději, vypadalo to, že se obžalovaný sžil s dětmi, věřil, že dceři pomůže s jejich výchovou, protože oni jako prarodiče už byli v dost pokročilém věku. Obžalovaný se k dětem choval solidně, bral je na výlety, děti ho respektovaly a dcera si nestěžovala. Časem se však objevily problémy, protože obžalovaný neměl trvalé zaměstnání, pracoval sezónně, později, snad od listopadu 2011, byl nezaměstnaný. Dcera sice pracovala, ale zjevně jejich finanční situace nebyla dobrá. S manželkou se jim snažili finanční problémy pomáhat řešit. Zjistili totiž, že mají dluh na nájemném a také nesplacenou půjčku. Tyto dluhy platili za ně. Po přestěhování do nového bydliště na ul. xxx se postupně snažil obžalovaný dceru s dětmi od nich stále více izolovat. Co se týče okolností, za nichž vyšlo najevo, že obžalovaný se měl k vnučce chovat nepřijatelným způsobem, tyto popsal obdobně jak jeho manželka svědkyně Hildegarda K. Zdůraznil, že dcera ani vnučka T. před ním detailně neuváděly, co se mělo stát, ale mělo se jednat o nějaké sexuální obtěžování. Vnučka se mu nikdy příliš nesvěřovala, více řekla babičce. Už před tím, než se vnučka svěřila své matce, na ní pozorovali, že je zamlklá, že ji něco trápí, ale nechtěla se jim svěřit. Rovněž vnuk V. uváděl, že si obžalovaný více všímá T. než jeho, tehdy to vnímali jako určitou rivalitu mezi ním a vnučkou, nepřikládali tomu větší váhu. Jelikož po získání informací o obtěžování

vnučky chtěl zabránit tomu, aby se obdobná věc opakovala, ihned šel s manželkou a dcerou za obžalovaným a řekl mu, že se jim vnučka svěřila, čeho se měl vůči ní dopustit, přičemž ho vyzvala, ať se hned sbalí a odstěhuje z bytu, což učinil. Obvinění ze zneužívání vzal velice klidně, nic nevysvětloval, nic nezpochybňoval, což jej jen utvrdilo v tom, že k něčemu muselo dojít. Asi po třech dnech se ozvali jeho rodiče a setkali se v dceřině bytě. Rodiče obžalovaného byli z toho, co se mělo stát, zděšeni, obžalovaný ani tehdy nic nezapíral, naopak uvedl, že to byl jeho takový úlet. Dohodli se na rozdělení majetku. Vnučku ujistili, že už jí žádné nebezpečí ze strany obžalovaného nehrozí, že se nemusí bát. Ona se sice uklidnila, ale postupem času bylo zjevné, že není vše v pořádku, že se trápí, že prožívá nějaké trauma. On se jí však na nic nevyptával, protože jemu se moc nesvěřovala. Asi po třech měsících od doby, kdy se poprvé zmínila o obtěžování ze strany obžalovaného, došlo k tomu, že ve středisku volného času, kde docházela po škole v odpoledních hodinách, snědla nějaké léky a skončila v nemocnici. Dle jejího sdělení měla být tehdy vyděšena, protože viděla obžalovaného někde ve městě na náměstí. Právě z tohoto jednání vnučky usoudil, že prožité události ji psychicky poznamenaly a že to je vážná věc.

Svědek Lubomír D., pedagog a vychovatel v Církevním středisku volného času xxx v přípravném řízení i u hlavního líčení potvrdil, že dobře zná poškozenou T. K., neboť tato přes dva roky dochází do jejich střediska ve volném čase zpravidla 3x týdně pobavit se a zasportovat si. Asi před rokem si u ní všiml, že najednou začala být zamlklá, když na ni promluvil, neodpovídala apod. V prosinci koncem roku 2012 jel ze střediska autobusem domů společně s T. a její kamarádkou, která mu řekla, že T. bolela hlava a spolykala větší množství léků. Snažil se během jízdy s T. o tom promluvit, zjistit, co se děje, ona však na jeho dotazy opět neodpovídala, byla nekomunikativní. Požádal proto její kamarády, ať ji doprovodí domů a vyřídí její matce, co se stalo. Sám se také snažil s matkou telefonicky spojit, ale nebrala mu telefon. Následně byla T. hospitalizována. Věc mu vrtala hlavou, proto jí zavolal, co to udělala, načež mu ona řekla, že se jí vracejí nějaké věci, že se s tím nemůže vyrovnat. Sdělila mu, že ji měl druh od její matky obtěžovat, zneužívat, že na ní prováděl různé sexuální praktiky, ale klasický pohlavní styk s ním nikdy neměla. Doslova uvedla, že kromě pohlavního styku téměř všechno. Sexuální praktiky před ním detailně nepopisovala a jelikož se jednalo o citlivou záležitost, tak se jí na podrobnosti blíže nevyptával. Následně mu ještě přišla od T. SMS zpráva, že se jí už nechce žít. Protože se nemohl opět dovolat její matce, informoval o tom svého kolegu Jana J., jenž se s matkou T. lépe znal, a přeposlal mu i SMS zprávu, aby o ní vyrozuměl její matku. V souvislosti se zmíněnou SMS následně s T. i hovořil, přičemž mu bylo poškozenou sděleno, že potkala na procházce rodiče bývalého druha její matky a ti jí prý měli nějak vyhrožovat. Po propuštění z nemocnice T. opět docházela do jejich střediska a o svých problémech se svěřila ještě jeho dalším dvěma spolupracovníkům. Po určitou dobu u T. pokračovaly její výkyvy nálad a zamlklost, ale poté, co se svěřila se svými problémy, jak by se jí ulevilo a postupně se její stav začal zlepšovat, jakoby z ní něco spadlo, zklidnila se.

Svědkyně Ladislava O., matka obžalovaného, v přípravném řízení i v rámci hlavního líčení využila svého zákonného práva a nevypovídala. Jeho otec **Karel O.** se rozhodl vypovídat až v průběhu hlavního líčení, když v přípravném řízení taktéž vypovídat odmítl. Z jeho výpovědi plyne, že obžalovaný začal žít s Petrou K. ve společné domácnosti někdy v roce 2007. V bytě na ul. xxx i po přestěhování na ul. xxx je s manželkou často navštěvovali, zajímalo je, jak žijí. Jejich soužití se nevyznačovalo ničím zvláštním. Občas jím finančně vypomáhali. Syn se s dětmi družky snažil vycházet, vést je k tomu, aby se učily a plnily si své povinnosti. Na děti však měli silný vliv matčini rodiče, stávalo se, zejména když bydleli na ul. xxx, že k nim často utíkaly, aby se vyhnuly plnění toho, co po nich syn případně i jejich

matka požadovali. Svědek připustil, že obžalovaný měl velké problémy se zaměstnáním. Když neměl práci, snažil se alespoň starat o děti a pomáhat v domácnosti. Naposledy syn pracoval v roce 2011 a od začátku roku 2012 až do odstěhování se od Petry K. byl nezaměstnaný. O jeho trestné činnosti nic neví, na chování nezletilé T. nic zvláštního nepozoroval, nikdy se mu nesvěřovala ani nic nenaznačovala. Neměli tudíž s manželkou žádné tušení, že by docházelo ze strany jejich syna k nějakému závadovému jednání vůči nezletilé. Poprvé se to dověděli až 11.8.2012 za poměrně dramatických okolností, když pan K. k nim před dům přivezl autem tašky a batohy jejich syna a bez jakéhokoliv vysvětlení odjel. Tehdy jim syn popsal, proč se musel odstěhovat s tím, že byl panem K. i svou družkou nařčen a obviněn ze zneužití nezletilé T. Bylo mu řečeno, že pokud se okamžitě neodstěhuje, zavolají policii. Prakticky ho otec družky z bytu vyhodil a vzal mu klíče. Dále svědek popsal okolnosti, za nichž si jeho syn odstěhovával z předmětného bytu další věci i způsob, jak se s Petrou K. majetkově vypořádávali. Při schůzkách jim bylo šokujícím a emotivním způsobem líčeno, čeho se měl syn vůči nezletilé T. dopustit, že ji měl nutit k orálnímu styku, byly popisovány z pohledu svědka takové praktiky, které jsou snad možné jen v pornofilmech. Syn se však i v těchto situacích choval klidně, což dle jeho názoru svědčí pro to, že si byl vědom, že to není pravda. S nezletilou T. o těchto záležitostech svědek nikdy nehovořil, ani o to s manželkou neusiloval. V neposlední řadě svědek zdůraznil, že problémy se synem, zejména jeho zaměstnaností, se sice vyskytovaly, ale vždy ho vedli k tomu, aby žil spořádaně, řádně pracoval a nikdy ho nepodporovali v nějakém vysedávání po hospodách či poflakování se doma.

Další podstatné poznatky pro posouzení předmětné trestní věci soud zjistil ze **znaleckého posudku** z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie pro děti a dorost a klinické psychologie dětí a dospělých, vypracovaného na poškozenou T. K. **znalkyněmi MUDr. Marií Foltýnovou a PhDr. Ludmilou Mrkvicovou.** Z písemného vyhotovení tohoto znaleckého posudku a výpovědí znalkyň u hlavního líčení plyne, že její intelektové schopnosti odpovídají širší věkové normě blíže podprůměru. Stejně tak tělesná i sociální úroveň odpovídá jejímu věku. Jedná se o pubertální, subdeprivovanou osobnost s oslabenou volní složkou, s převahou introverze, v sociálním chování spíše nejistou. Intelektové schopnosti poškozené umožňovaly chápat vznikající situace. Pokud by se vůči ní dopouštěla dospělá osoba chování sexuálního charakteru, zejména pokud by se jednalo o osobu blízkou, přesto, že by chápala, že toto jednání je společensky nepřijatelné, nebyla by schopna se účinně bránit. Vzhled poškozené odpovídal jejímu věku, svým vzhledem a chováním působila spíše chlapeckým dojmem. Intelektové schopnosti a její neporušené paměťové funkce jí umožňovaly nejen správně vnímat, ale i zapamatovat si a následně reprodukovat prožité události, což platí jak obecně, tak ve vztahu k vyšetřované události. Nezletilá netrpěla v době znaleckého zkoumání žádnou vážnou duševní chorobou nebo poruchou ve smyslu nějakého psychotického onemocněním, organického poškození mozku či nějaké mentální nedostačivostí, která by měla vliv na její schopnost správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. Nejednalo se u ní o patologickou lhavost, vztah k pravdě má jako běžná populace. Znaleckým zkoumáním nebylo zjištěno, že by záměrně dokreslovala či blokovala popisované události. Její výpověď ze dne 16.1.2013 lze chápat jako reprodukci skutečně prožité události. Znalkyně neshledaly, že by nezletilá měla zvýšenou fantazijní produkci nebo že by byla kýmkoliv ovlivněna v tom, jak má vypovídat. Není též zvýšeně sugestibilní. Znalkyněmi je uzavřeno, že nezletilá vypovídá o události, kterou skutečně prožila. V rámci hlavního líčení znalkyně PhDr. Ludmila Mrkvicová v této souvislosti zdůraznila, že tento závěr byl učiněn na základě komplexního psychologického vyšetření použitím různých psychologických metod včetně vyhodnocení neverbálního doprovodu, který se u ní objevoval při popisu prožitého a který jednoznačně nasvědčoval, že popisované

skutečně prožila. Pokud by se jednalo o záměrnou lež či nějakou její fantazijní produkci, pak by nebylo možné, aby zjištěné neverbální projevy odpovídaly tomu popisu. Dále bylo znaleckým zkoumáním zjištěno, že nezletilá poškozená trpí drobnou neurovývojovou poruchou, tzv. poruchou pozornosti a aktivity a vývojovou poruchou jazyka. Tyto poruchy neměly vliv na její schopnost správně vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. Ve spojení se zjištěným intelektem však mohly vést k určitému selhávání ve škole. U nezletilé došlo dle znalkyň k rozvoji posttraumatické stresové poruchy, která v době znaleckého zkoumání dosud neodezněla. Tato porucha se projevovala znovuprožíváním psychotraumatizující události, zvýšenou přecitlivělostí, smutnými náladami, emoční labilitou, pocity bezmoci a lze ji dát i do souvislosti se sebevražedným pokusem koncem roku 2012. S postupným plynutím času od psychotraumatizující události se tyto potíže u poškozené zmírňují, avšak ze znaleckého hlediska nelze vyloučit její psychické potíže v období započetí pohlavního života. V rámci hlavního líčení znalkyně psychiatrička doplnila, že tato posttraumatická stresová porucha se též u poškozené objevovala v poruchách spánku, děsivých snech, které ji budily v noci, a proto měla potřebu nějakou dobu spát s matkou. I z tohoto pohledu její kvalita života byla zhoršená. Posttraumatická stresová porucha může být u poškozené přítomna pravděpodobně ještě v průběhu dalších měsíců s tím, že kolísání jejich psychických problémů se může různě projevovat. Z psychiatrického hlediska se proto u nezletilé jedná o těžkou újmu na zdraví. Nezletilá má ke všem blízkým osobám pozitivní citovou vazbu, k obžalovanému má vztah ambivalentní, což znamená, že s ním v dřívější době měla i pozitivní zážitky. Byla sexuálně informována přiměřeně svému věku, zdrojem informací jí byly média i sexuální výchova ve škole. V neposlední řadě pak bylo znalkyněmi zdůrazněno, že je naprosto nevhodné provádění jakýchkoliv dalších úkonů s nezletilou a zejména její účast u soudu za účelem opětovného výslechu, a to právě z důvodu, že ve vztahu k vyšetřované události prožila psychotrauma, přičemž opakovaný výslech by vedl k prohloubení tohoto psychotraumatu.

Z dalšího **znaleckého posudku** z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, jakož i z výpovědi **znalkyně MUDr. Šárky Grussmannové** u hlavního líčení bylo zjištěno, že obžalovaný v době páchání projednávané trestné činnosti netrpěl a v současné době netrpí žádnou duševní chorobou ani poruchou. Klinickým i falopletysmografickým vyšetřením nebyla u něj prokázána sexuální deviace, nejde o pedofilii. Obžalovaný je orientován heterosexuálně na dospělé ženské objekty. V době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat společenskou nebezpečnost svého jednání a byl schopen své jednání ovládat. Obě tyto schopnosti byly u něj plně zachovalé. Nebyl u něj zjištěn sklon ke škodlivému užívání alkoholu či jiných návykových látek, nebyla zjištěna chorobná závislost na návykových látkách. Taktéž znalkyně u něj nezjistila chorobně podmíněnou agresivitu. S ohledem na svůj duševní stav je obžalovaný schopen chápat smysl trestního řízení, účinně se hájit a nabývat korektivní zkušenosti. Z psychiatricko-sexuologického hlediska není jeho pobyt na svobodě pro společnost nebezpečný, a proto není navrhována žádná forma ochranného léčení.

Znalkyně psycholožka **Mgr. Nina Grossmannová** pak charakterizovala obžalovaného jako osobnost v dílčích aspektech nevyzrálou, nebyly však zachyceny hrubší nevyváženosti typické pro poruchu osobnosti. Je individualitou spíše introvertovanou, v rovině emoční s vyšší mírou napětí v prožívání a pohotovosti k úzkostně dráždivé reaktivitě v zátěži. Jistou míru tenze lze u něj přičítat situačním vlivům, tj. trestnímu řízení. Intelekt obžalovaného se pohybuje v pásmu průměru, myšlení je solidně ukotveno v realitě se schopností abstrakce i širším rozhledem. Nebyly zjištěny forenzně významné nedostatky v základních poznávacích funkcích, tj. vnímání, myšlení, paměti a pozornosti. Hodnotově je

vybaven konvenčně, postoje a názory má tendenci pojímat a prosazovat poněkud chématicky, stereotypně, bez zohlednění širšího kontextu a potřeb okolí. Míra sugestibility je u něj nižší, v názorem se jeví méně ovlivnitelný a spíše si stojí za svým. Vztah obžalovaného ke společnosti nevybočuje z běžné normy, je pevně ukotven v síti vztahů v rámci primární rodiny. Jako méně prokreslené, s prvky nedůvěry a ambivalence se jeví jeho vztahy k ženám v rovině partnerské. Postoje k dětem obecně u něj nenesou výraznější nápadnosti, rovněž k dětem Petry K. po značnou část společného soužití zaujímal běžné výchovně pečující postoje. Měl-li se dopustit vytýkaného jednání, pak na motivačním pozadí lze předpokládat kombinaci vlivů, čímž se má na mysli sexuální vyzrávání T. K., její snadná dostupnost jako náhradního sexuálního objektu při útlumu v rámci vlastního partnerského i intimního fungování, a dále psychosexuální a emoční nezralost obžalovaného s projevy egocentrismu a nedostatky ve zvnitřnění žádoucího sociálního chování včetně respektování sexuálního tabu. Znalkyně zdůraznila, že u obžalovaného nelze vyloučit blokování a zkreslování informací ve svůj prospěch v rámci obranných strategií s cílem chránit svou osobu. Obžalovaný je osobností v dílčích aspektech nezralou a lze tedy předpokládat ještě další její vývoj a formování. Je teoreticky obeznámen s žádoucími normami a pravidly v mezilidském soužití. Při dobré vnitřní motivaci je u něj značná pravděpodobnost, že by byl schopen poučit se z důsledků svého jednání. Jsou u něj tudíž dobré předpoklady resocializace, o čemž svědčí jeho dosud trestně bezproblémový vývoj.

Soud dále vycházel **z listinných důkazů.** Konkrétně se jedná o propouštěcí zprávu z dětského oddělení Nemocnice s poliklinikou Havířov (viz č.l. 124), z níž plyne, že nezletilá T. K. byla v tomto zdravotním zařízení hospitalizována od 12.12.2012 do 18.12. 2012 z důvodu otravy léčivy, konkrétně pro nadměrné požití Paralenu. Lékařskou zprávou MUDr. Jany A. (viz č.l. 127) je doloženo, že se poškozená podrobila dne 7.1.2013 gynekologickému vyšetření, jímž nebyly zjištěny na zevních rodidlech žádné známky poranění ani staršího data. Hymen byl intaktní. Ze sdělení Statutárního města Havířov, odboru sociálních věcí, oddělení sociálně právní ochrany dětí soud mimo jiné zjistil, že matka poškozené je rozvedená, pracuje v xxx a její měsíční výdělek činí 14.000 Kč. Otec výživné na děti neplatí, na výživném má dluhy a o děti nejeví zájem. Děti vídává jednou ročně. Od 11.8.2012 žije Petra K. s dětmi sama. Poškozená nezletilá T. je žákyní xxx. třídy. Dle sdělení třídní učitelky (viz č.l. 168) má podprůměrný prospěch, často zapomíná pomůcky, ve vyučování je nesoustředěná, vyrušuje, nezvládá učivo daného ročníku. Do školy však chodí pravidelně, absence způsobené zdravotními problémy má řádně omluvené. Nepatří mezi žáky, kteří by ostatním úmyslně ubližovali, jenom někdy nedomýšlí své žerty, proto si občas na její chování spolužáci stěžují. Je sportovně nadaná, ale žádný sportovní kroužek nenavštěvuje.

K osobě obžalovaného Aleše O. soud zjistil, že od 1.3.2013 je zaměstnán na dobu určitou do 10.12.2013 ve spol. xxx, kde jej hodnotí jako tichého zaměstnance, pracovitého a bezproblémového. V místě trvalého bydliště byl jednou řešen pro přestupek dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, přičemž věc byla odložena. Ze sdělení Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště Havířov, pak plyne, že byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 22.11.2010 do 21.2.2011, od 1.5.2011 do 15.6.2011, od 1.1.2012 do 21.8.2012 a naposledy od 18.12.2012 do 28.2.2013. V opise rejstříku trestů dosud nemá žádný záznam.

Po dokazování provedeném v rámci hlavního líčení a **vyhodnocení** všech shora **uvedených důkazů** jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech, jak to předpokládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl nalézací soud k závěru, že zde existuje dostatek právně relevantních a procesně použitelných důkazů, které při plném respektování zásady volného hodnocení důkazů a zásady formální logiky tvoří ucelený řetěz, jehož jednotlivé články na

sebe navazují a dovolují v konečném důsledku učinit závěr, že zde nejsou důvodné pochybnosti o tom, že obžalovaný Aleš O. se dopustil vůči nezletilé T. K., dceři jeho tehdejší družky Petry K., v období nejméně od podzimu 2011 do poloviny července 2012 jednání, jak bylo popsáno ve výrokové části rozsudku, které soud **právně kvalifikoval** jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), písm. c) tr. zákoníku spáchaný v jednočinném souběhu s přečinem ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. a), písm. d), odst. 3 písm. a), písm. b) tr. zákoníku. Bylo totiž dostatečně prokázáno, že jako plně trestně odpovědný subjekt, což je zřejmé ze závěrů znalkyně z odvětví psychiatrie MUDr. Šárky Grussmannové, se v kritickou dobu v bytě na ul. xxx v xxx, který obýval společně s družkou a jejími nezletilými dětmi, v době, kdy matka nezletilé T. K. byla v práci, využívaje svého postavení v rodině, kdy se jako druh matky nezletilé podílel na její výchově, s cílem uspokojit své sexuální potřeby a vědom si jejího nízkého věku i možného negativního dopadu svého jednání na její další rozvoj, zejména v oblasti sexuální, tuto přes její nesouhlas a fyzický odpor vyjádřený obranou proti jeho snahám vtáhnout ji do ložnice, ji opakovaně, téměř denně zatáhl či odnesl do ložnice, kterou uzamkl, aby nemohla odejít a poté ji obnažil od pasu dolů a nezletilou nutil, aby jej uspokojovala orálně sáním pohlavního údu nebo aby mu stimulovala pohlavní úd rukou až do vyvrcholení na prsa nezletilé, dále tuto svlékal a na posteli jí roztahoval nohy a osahával či lízal její přirození, přičemž využíval své autority a faktického postavení nevlastního otce a navíc jí tvrdil, že pokud to řekne své matce, tato jí stejně nebude věřit, kdy nezletilá vzhledem k tehdejšímu nízkému věku nebyla schopna se jeho praktikám účinně bránit, a popsaným jednáním jí způsobil posttraumatickou stresovou poruchu, která u ní přetrvávala řadu měsíců, nejméně do 28.2.2013.

Obžalovaný takto postupoval po dobu řady měsíců, ač si byl vědom toho, že se jedná o osobu mladší 15 let, která s ním sdílí jako dcera jeho družka společnou domácnost, na jejíž výchově se podílí, fakticky vůči ní zastává postavení nevlastního otce a z toho titulu též převzal od matky poškozené díl odpovědnosti za řádnou péči o její výchovu a její další citový a mravní vývoj. Přes tyto skutečnosti ji z velmi nízké a zavrženíhodné pohnutky, to je dosažení svého sexuálního uspokojení, sváděl k nemravnému životu a ohrozil tak její další citový a mravní vývoj, neboť v důsledku jeho jednání vzniklo zcela reálné nebezpečí, že poškozená T. K. se bude chovat v budoucnu pohlavně nevázaně a osvojí si škodlivé návyky. Zároveň také závažným způsobem porušil svou povinnost o nezletilou pečovat, přičemž jednal **v přímém úmyslu** ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V souvislosti s užitou právní kvalifikací nutno dále zmínit, že pohlavním stykem se rozumí jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby. Jde o široký pojem, jenž v sobě zahrnuje jednání vyvolaná pohlavním pudem, jejichž podstatou je fyzický kontakt s druhou osobou, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Zahrnuje v sobě širokou škálu činností, například soulož a jiné pohlavní styky provedené způsobem srovnatelným se souloží, přičemž právě mezi tyto jiné pohlavní styky se řadí zejména orální pohlavní styk, k němuž v daném případě došlo. Provedeným dokazováním bylo rovněž zjištěno, že u poškozené nezletilé došlo v důsledku jednání obžalovaného ke vzniku a rozvoji posttraumatické stresové poruchy, která se u ní projevovala několik měsíců, vedla mimo jiné k předávkování léky a přetrvávala ještě nejméně v době znaleckého vyšetření, tj. do konce měsíce února 2013. Projevy této post-traumatické stresové poruchy jsou zadokumentovány jak výpovědí samotné poškozené, tak výpovědí její matky Petry K. a v neposlední řadě znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, jakož i výpověďmi znalkyň MUDr. Marie Foltýnové a PhDr. Ludmily Mrtvicové u hlavního líčení. Posttraumatická stresová porucha u poškozené vyvolávala poruchy spánku, strach ze sociálních kontaktů, vedla k narušení nálady a vyvolávala u ní též pocity strachu a úzkosti. Přetrvávání těchto obtíží delší dobu, řádově

několik měsíců, znalkyně vyhodnotily jako zcela obvyklé a nevyloučily její přetrvávání i v době následné po znaleckém vyšetření. Jelikož tato vážná duševní porucha byla navozena a zapříčiněna právě jednáním obžalovaného, prokazatelně přetrvávala řádově několik měsíců a poškozenou omezovala v běžném způsobu života, jedná se o **těžkou újmu na zdraví** ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Z výše uvedeného je zřejmé, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky dříve zmíněných trestných činů.

Byť obžalovaný v rámci hlavního líčení rozhodně popřel, že by se vůči poškozené dopustil žalovaného jednání a hájí se tím, že se jedná o její výmysl, záměrné křivé obvinění z obtěžování, k čemuž přistoupila snad proto, že na ni měl přísnější nároky na plnění svých školních povinností a poslušnost než její matka či prarodiče, což údajně poškozená neblaze nesla, soud této jeho obhajobě neuvěřil, protože nemá oporu v provedených důkazech. Faktem je, že obžalovaný se může hájit způsobem, jakým uzná za vhodné, má i právo k trestné činnosti, která se mu klade za vinu, nevypovídat, přesto nelze nevidět, že v přípravném řízení se v postavení obžalovaného k věci nevyjádřil a učinil tak až v rámci hlavního líčení, tedy v době, kdy již byl obeznámen s důkazní situací. Jeho výpověď a užitou obhajobu pak nutno hodnotit se zřetelem na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, vypracovaného na jeho osobu znalkyní Mgr. Ninou Grossmannovou, z nichž plyne, že u něj nelze vyloučit záměrné blokování a zkreslování informací ve svůj prospěch v rámci obranných strategií s cílem chránit svou osobu logicky před dalším trestním stíháním a hrozícím trestem. V neprospěch obžalovaného svědčí především jednoznačně usvědčující výpověď nezletilé T. K., jak tato byla rozvedena v úvodní části odůvodnění, kterážto výpověď nestojí osamocena, nýbrž její pravdivost je podporována dalšími důkazy, ať již se jedná o výpověď jejího nezletilého bratra V. K., jenž přistihl obžalovaného v ložnici s poškozenou, jak leželi spolu na posteli a obžalovaný jej vykázal pryč, a taktéž se mu poškozená v roce 2012 svěřila, že musela jít k obžalovanému do postele, musela mu sahat na penis a musela mu tzv. kouřit a on jí též sahal na prsa. Věrohodnost výpovědi poškozené je umocňována rovněž výpovědí její matky Petry K., která podrobně popsala okolnosti, za nichž se jí dcera svěřila o obtěžování ze strany obžalovaného, uvedla, k jakým sexuálním kontaktům mělo dle popisu její dcery dojít, potvrdila, že se jí dcera stěžovala, že ji obžalovaný fotil nahou v koupelně, což on na její dotaz následně nepopřel a v neposlední řadě též popsala následné psychické potíže dcery T., její noční můry, buzení ze spaní, strach z toho, že obžalovaného někde potká apod. V neposlední řadě nelze pominout i tu část výpovědi svědkyně, z níž plyne, že se jí měl obžalovaný přiznat, že se přepráškoval a že něco takového udělal, protože byl mimo. Svědek Jiří K. dosvědčil, že když obžalovaného dne 11.8.2012 obvinil z obtěžování své vnučky a vyzval ho, aby se ihned sbalil a odstěhoval z bytu, ten vznesené obvinění nepopřel, nezapíral, prohlásil pouze, že to byl takový úlet, sbalil si své věci a byt opustil. Když k shora zmíněným svědeckým výpovědí pak přistupuje výpověď zcela nestranného svědka Lubomíra D., jenž dosvědčil, že v souvislosti s hospitalizací poškozené v prosinci 2012 z důvodu předávkování léky, tato se mu svěřila při telefonickém hovoru, že se jí vracejí nějaké špatné věci, že se s tím nemůže vyrovnat a přímo mu rovněž uvedla, že partner od její matky ji zneužíval, což vyjádřila, že s ní dělal téměř všechno kromě pohlavního styku (myšleno klasického). Taktéž v té době od poškozené obdržel SMS zprávu, v níž uváděla, že už se jí nechce žít. Tedy s odstupem času několika měsíců, v době, kdy obžalovaný již nebydlel ve společné domácnosti s její matkou Petrou K. a nebyl zde žádný předpoklad ani hrozba, že by se měl k nim vrátit, její potíže přetrvávají a dopouští se pokusu o sebevraždu. Z pohledu obhajoby obžalovaného, tedy za předpokladu, že jej poškozená křivě obvinila, by zde nebyl žádný logický důvod na sebe v souvislosti s jeho osobou takto upozorňovat. V neposlední řadě do rámce usvědčujících důkazů zapadají rovněž zjištění plynoucí ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie vypracovaného na nezletilou T. K.,

jímž se potvrzuje, že její výpověď lze považovat za popis skutečně prožitých událostí. Nebyly u ní shledány sklony k záměrnému lhaní, zkreslování či blokování informací. Obžalovaného vnímala jako rodičovskou autoritu, osobu blízkou, proto, ač by jinak chápala, že toto jednání je společensky nepřijatelné, nebyla schopna se tomuto účinně bránit. Znalkyně psycholožka PhDr. Ludmila Mrkvicová v rámci hlavního líčení pak podrobně vyložila, na základě jakých poznatků v rámci provedeného znaleckého vyšetření dospěly znalkyně k závěru, že poškozená popisovala události, které skutečně prožila a které pro ni byly nepříjemné a následně traumatizující. Zdůraznila, že bylo vycházeno nejen z verbální komunikace s poškozenou, ale mimo jiné též i z jejího neverbálního projevu při popisování prožitých událostí, jenž jasně ukazoval na to, že popisované skutečně zažila. Znalkyně v podstatě vyloučila, že by se jednalo ze strany poškozené o nějaké rafinované, předem připravené záměrně nepravdivé obvinění obžalovaného, nějakou vykonstruovanou záležitost, kterou by si poškozená vytvořila s cílem obžalovanému uškodit.

Jediným svědkem, jehož výpověď částečně vyznívá ve prospěch obžalovaného, je svědek Karel O., před nímž se měl obžalovaný vyjádřit, že věci, ze kterých byl nezletilou obviněn, nespáchal, ničeho takového se nedopustil. Ač byl s poškozenou často v kontaktu, protože se navštěvovali, ničeho zvláštního v jejím chování si nevšiml, ta se mu ani s ničím nesvěřila. Na tomto místě nutno poznamenat, že svědek nebyl v každodenním běžném kontaktu s nezletilou, nebyla mezi nimi vybudována taková citová vazba, která by případně nezletilou vedla k tomu, aby se mu svěřovala se svými strastmi a problémy, tudíž stěží lze očekávat, že by byla schopna před ním se zmínit o obtěžování ze strany jeho syna, navíc za situace, kdy po řadu měsíců nebyla schopna tyto skutečnosti sdělit ani své matce.

Po takto provedeném hodnocení důkazů soud dospěl k závěru, že není zde žádný logický důvod nevěřit poškozené, že se obžalovaný vůči ní dopustil jednání, jak v průběhu trestního řízení ve své výpovědi popsala. Návrh obžalovaného Aleše O. na doplnění dokazování výslechem jeho kamaráda Ondřeje M., jenž měl být s poškozenou a jejím nezletilým bratrem v kontaktu při návštěvách v bydlišti obžalovaného či při společných výletech, dále výslechem kamarádky poškozené, které se měla svěřit o obtěžování ze strany obžalovaného při jejich společném pobytu na táboře krátce před oznámením věci své matce dne 11.8.2012 a požadavek na vypracování na poškozenou znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, za účelem posouzení věrohodnosti její výpovědi, tedy posouzení toho, zda skutečně prožila to, co ve své výpovědi následně popsala, soud zamítl. Výslech navržených svědků nutno považovat ve světle již provedených důkazů za nadbytečný, protože otázky týkající se soužití obžalovaného s družkou a jejími dětmi, jakož i způsob chování dětí vůči němu, byly dostatečně objektivizovány výpověďmi již slyšených svědků, mimo jiné i samotným otcem obžalovaného Karlem O. Co se týče navrhovaného výslechu nezletilé svědkyně, ta by se měla vyjádřit toliko k informacím získaným zprostředkovaně od poškozené, k čemuž již byli vyslechnuti jiní svědci, a to i svědci zcela nestranní, o jejichž věrohodnosti nemá soud důvod pochybovat a kteří byli dlouhodobě v přímém styku s poškozenou (viz svědek Lubomír D.). Návrh na vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie na poškozenou soud považuje za naprosto neopodstatněný. V této souvislosti se zdůrazňuje, že samotné posouzení věrohodnosti svědka či poškozeného je otázkou právní, nikoliv znaleckou. Navíc poškozená byla mimo jiné vyšetřena znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí, která se dostatečným způsobem vyjádřila ke všem otázkám významným pro hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené v tomto konkrétním případě, další znalecké zkoumání poškozené znalcem sexuologem není na místě.

Při ukládání trestu hodnotil soud ve smyslu § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku v návaznosti na § 38 odst. 1 tr. zákoníku všechny okolnosti rozhodné z hlediska úvah o **účelu trestu, jeho druhu a výměry.** Bylo přihlédnuto k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, osobním poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života i možnostem nápravy. Trest byl volen tak, aby splnil svůj účel jak z hlediska individuální, tak i generální prevence. Soud při svém rozhodování vzal v úvahu, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti s vyšším stupněm společenské škodlivosti, neboť mírou významnou narušil zájem společnosti na zajištění práva osob na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě, jakož i zájem na důsledné ochraně osob mladších než 15 let před jakýmikoliv útoky na jejich pohlavní nedotknutelnost včetně zájmu na zajištění podmínek pro jejich řádný citový a mravní vývoj, což má odraz v zákonem stanovení trestní sazbě, která činí u nejpřísněji trestného činu - zločinu znásilnění podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku 5-12 let odnětí svobody. Je tedy evidentní, že trest odnětí svobody musel být nepodmíněný. Při stanovení konkrétní výměry trestu soud vzal v úvahu dosavadní řádný život obžalovaného, jeho trestní zachovalost a bezúhonnost, což je i výrazná polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. o) tr. zákoníku. Taktéž bylo zohledněno, že u něj jsou dány dobré předpoklady pro resocializace a je zde značná pravděpodobnost, že se bude schopen do budoucna poučit z důsledků svého protiprávního jednání. Oproti tomu nebylo možno nevidět, že se nejednalo v jeho případě o ojedinělé selhání, nýbrž trestnou činnost páchal v delším časovém úseku, opakovaně a promyšleně. Navíc se dopustil žalovaného jednání vůči osobě, na jejíž výchově se delší dobu mírou významnou podílel a spáchal více trestných činů, což je přitěžující okolnost výslovně uvedená v § 42 písm. n) tr. zákoníku. Po vyhodnocení všech těchto skutečností dospěl soud k závěru, že v případě obžalovaného Aleše O. se jeví dostatečně účinným a odpovídajícím všem zákonným kritériím trest vyměřený výrazně při dolní hranici zákonné trestní sazby, proto mu byl uložen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, protože trest byl uložen za úmyslný trestný čin ve výměře převyšující tři léta.

Poškozená Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, se sídlem Ostrava - Vítkovice, ul. Jeremenkova 11, se připojila v rámci trestního řízení se svým **nárokem na náhradu škody** s částkou 14.440 Kč, což představuje náklady nesené pojišťovnou za poskytnutou lékařskou péči poškozené nezletilé T. K. v souvislosti se zdravotními problémy, které jí vznikly v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného Aleše O. Jelikož poškozená společnost se připojila řádně a včas k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, škoda vznikla v důsledku protiprávního jednání obžalovaného, přičemž mezi jeho jednáním a vzniklou škodou byla zjištěna příčinná souvislost, rozhodl soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu, že je povinen uhradit způsobenou škodu výše zmíněné pojišťovně v plné výši.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do 8 (osmi) dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Krajského soudu v Ostravě. O odvolání rozhoduje Vrchní soud v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Odvolání musí být ve lhůtě 8 (osmi) dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých

výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání má i poškozený, ale toliko do výroku o náhradě škody, pro nesprávnost tohoto výroku nebo proto, že tento výrok učiněn nebyl.

V Ostravě dne 20.9.2013

Za správnost vyhotovení:
Hana Borutová

JUDr. Renata G i l o v á , v. r.
předsedkyně senátu